

Trang thơ

Miền đá dựng

TRỌNG BẢO

Lâu lắm rồi mới về phố núi
Đường vẫn gập ghềnh bụi lẫn sương
Núi Sáng có một thời chiến địa
Rừng xanh khép lại những đau thương.

Sông Lô mùa cạn xanh ngăn ngắt
Câu hò kéo pháo ai nhớ không!
Qua tháp Bình Sơn nghe gió hát
Về thời oanh liệt của cha ông.

Xuôi ghé Sơn Đông sang bến cũ
Đền thờ Tả tướng ngói xanh rêu
Nhớ thuở mài gươm mòn đá núi
Công lao, sao vẫn trái oan nhiều.

Có phải đất nghèo nên đá dựng
Hay vì trần trở núi đứng lên
Lịch sử cứ như mờ, như tỏ
Cho đến bây giờ mấy ai quên.

Đất xưa, hồn cũ quê mình đó
Đến hội chợ trâu bảo nhau về
Một miếng đất ăn ai ném thừ
Để lưu nhớ mãi một tục quê.

Lâu lắm lại về miền đá dựng
Mai mốt chia tay kẻ ngược xuôi
Bến Then ai đợi mà nghiêng nón
Con thuyền trên sóng cứ chơi vui?

Bến xưa

BẢY THI

Anh về. Qua lại bến xưa!
Trong lòng nghe sóng, bến vừa đặt chân.
Mênh mang trầm lắng, hoàng hôn
Đò bên kia bến, nghe dồn sóng hơn
Bãi ngô lá uốn dập dờn
Dịu xanh xanh dịu cõi hồn trong anh
Hiện dần kỷ niệm băng khuâng
Sông ơi vẫn nhớ bao năm vắng người
Dấu xưa giờ đã mờ rồi
Tiếc cho ai kẻ quên nơi trở về
Lắng nghe dòng chảy sông quê
Câu thơ anh thả... trôi về chốn xưa!

Chị... em

NGUYỄN QUANG HUNG

Em em chị chị làm gì
Lòng tơ hiu hắt chỉ vì chị em
Trăng non say rượu nhập nhèm
Trách quàng chị ấy ngộ em chẳng về
Ngày đi nội cỏ dầm dề
Chị ơi vỡ cả con đê đầu làng
Tương tư một gánh dịu dàng
Đong cho em chút nhớ nhàng được không
Cuối mùa cây bưởi bể bóng
Nắng chua đến độ đã không được vào
Bãi xưa đuổi bắt cào cào
Dâng người trong mộng thuở nào đã xa
Chị ơi mưa cũ có qua
Hứng cho vài giọt đổ ra nương đồng
Yếm kia buộc chị với chồng
Buộc em với luống cải ngồng xót xa...

